

ПРО ВУЛИЦЮ ДУБЕНСЬКУ, РІВНЕНСЬКИЙ ФУТБОЛ І НЕ ТІЛЬКИ

Кожна рівненська родина має свій неповторний життєпис, в якому переплітаються і радісні, і сумні моменти. А всі такі життєписи разом і складають унікальну і багатющу історію нашого міста. Переглядаючи архів колишнього голови Рівного Полікарпа Бульби, що зберігається в Рівненському краєзнавчому музеї, натрапила на фото красивого юнака-гімназиста.

Підпис на звороті свідчив, що це Олексій Лисенко. Таке промовисте прізвище звичайно зацікавило, й виникло бажання знайти цю родину. Випадковою була зустріч і знайомство з онуком Олексія Лисенка, а пізніше — з сином Олегом Олексійовичем Лисенком. Лисенки в міжвоєнний період мешкали на вулиці Дубенській, а їхні діди-прадіди покаяються на старовинному Дубенському кладовищі.

Окрім родинних спогадів, які пан Олег зберігає у своїй пам'яті, він береже й сімейні реліквії та старі, поживклі світлини. Його розповідь стала однією зі стежин пізнання минувшини Рівного через людські долі.

**ПРО РІДНУ ВУЛИЦЮ
ДУБЕНСЬКУ
ТА РОЛИНУ**

нині — це магазин «Грузинські традиції» (Дубенська, 61).

Згодом, почавши будувати власний дім, він продав склеп єврею Ніпоїму. Був пан Влас знаним у Рівному ковбасником і навіть німці під час війни на два

ще Пелех-Стрілець. Брат моєї мами Костянтин Власович Пелех-Стрілець за Польщі був хоршим спортсменом, займався боксом. Він навіть організував витцечку (з польської — подорож, екскурсія) на велосипедях

Із розповіді Олега Олексійовича Лисенка: «Наша родина як по батькові, так і по мамі, давно мешкає на Дубенській. З розповідей батьків знаю, що в кінці нашої вулиці, там, де зараз розвертається тролейбус № 2, жив єврей, який займався будівництвом багатьох кам'яниць, що збереглися й донині. Кожен споруджений ним будинок вирізнявся своєю архітектурою, зовнішнім оздобленням, яке залежало від статків господарів-замовників».

Дитинство Олега Олексійовича минуло в хаті діда Власа — маминого батька. Влас Захарович Пелех-Стрілець, який в цьому кутку міста мав 1,5 гектара землі, в 1930 році збудував на вулиці Дубенській власний sklep — відомий рівнянам невеличкий магазин, в якому раніше завжди продавали хліб, а

навіть німці під час війни на два місяці возили його до Німеччини, щоб він там робив ковбаси, а потім привезли назад до Рівного.

Будинок на Дубенській, в якому зараз живе сім'я Олега Лисенка, побудований у 1936 році його дідом, що мав цікаве подвійне прізвище Пелех-Стрілець. Звідки воно взялося, дізнаємося з розповіді пана Олега:

— Подвійне прізвище в діда з'явилося, коли він одружився на Серафимі Стрілець. Цим подвійним прізвищем вирішилися якісь фінансові проблеми діда. Моя ж бабця Софія (дівооче прізвище Остапчук) була родом із Двірця, вона друга дружина діда Власа. В нього вже було четверо дітей від померлої дружини Серафими, а в 1921 році народилася моя мама Тетяна. То й мама мала прізви-

рощ, екскурсію) на велосипедах за маршрутом Рівне-Варшава.

Дід Олега Лисенка по батькові Іван Лисенко походив з козацького роду з міста Бахмач, що на Полтавщині. Він загинув під час Першої світової війни під Перемишлем. Олег Олексійович з особливим трепетом показує срібну чарочку, яка в нього збереглася на згадку про діда. На ній напис: «1914 г. Моему помішнику подпрапорщику Лысенко Ивану. Командир роты. Христос Воскрес!».

«Моя бабуся Ганна Тимофіївна Лисенко, була з місцевої інтелігенції Борщевських, які раніше жили на вулиці Легіонів (тепер Дорошенка, – авт.), — продовжує розповідь пан Олег. — Їхня двоповерхова кам'яниця була поруч із колишньою школою № 4. Баба Ганна, залишившись вдовою з двома дітьми, в 1916 році вдруге вийшла заміж

за німця Дірха. Про те, що дід німець, ми дізналися порівняно недавно, бо за колишньої влади всі боялися про це навіть говорити. У 1919 році в них народився син Микола. Бабця померла 36-річною в 1928 році. Її поховали на Дубенському кладовищі. А батько мій Олексій Іванович Лисенко народився в 1913 році. Він і його сестра Євгенія закінчили Рівненську українську гімназію. Там давали дуже хороші знання. Він володів кількома мовами. Особливо був здібний до математики. Тато більше ніде не вчився, але все життя при різних урядах працював фінансистом. У гімназії він керував хором, гарно малював, взагалі був дуже здібним до всіх наук. Аби вибитися в люди, треба було мати характер. А ще батько насправді був неабиякий красень, на якого заглядалися дівчата».

«БАТЬКО ГРАВ У КОМАНДІ «СТРІЛА»

Згадуючи про рідну людину — свого батька — Олег Лисенко не може оминати його захоплення футболом. «Батько був завзятим футболістом, — пригадує, — грав у рівненській місцевій команді «Стріла» разом із відомим рівненським футболістом Леонідом Молчановським. У мене збереглися декілька старих фотографій наших футболістів на старому стадіоні, що знаходився біля палацу Любомирських. Скільки себе пам'я-

таю з дитинства, батько завжди водив мене на футбольні матчі. Завдяки цьому я теж став затягтим вболівальником і все життя збирав інформацію і статистику футбольних баталій».

Пригадує Олег Олексійович і трагічні подробиці з життя своєї родини: «З розповідей батька знаю, що за німців він працював у якійсь фінансовій установі. Після того, як партизан Кузнецов вчинив у Рівному замах на гітлерівського генерала, в місті почалися облави. Мого батька схопили просто на вулиці й кинули в концтабір. Там він пробув півроку в тяжких умовах — у холоді й голоді. У нього розвивався туберкульоз, вже кашляв кров'ю... Його батьки вигребли все золото, яке було в хаті, і якоесь його звідти викупили. Коли прийшли «совєти», то хворого на туберкульоз батька навіть не взяли на фронт. Останні 20 років життя, а помер батько в 1978 році, він працював бухгалтером у Рівненському міськвно (відділ народної освіти, — авт.)».

Олег Олексійович згадує неймовірно цікаві подробиці з життя старої вулиці, де пройшло його дитинство і юність, згадує не лише коріння свого роду Лисенків і Пелехів-Стрільців, а й родини сусідів Василенків, вчительську родину Чайки, Пугайків, Ковальчуків, лікарів Чайковських.

*За матеріалами сайту
<http://retrovivne.com.ua>*

Галина ДАНИЛЬЧУК